

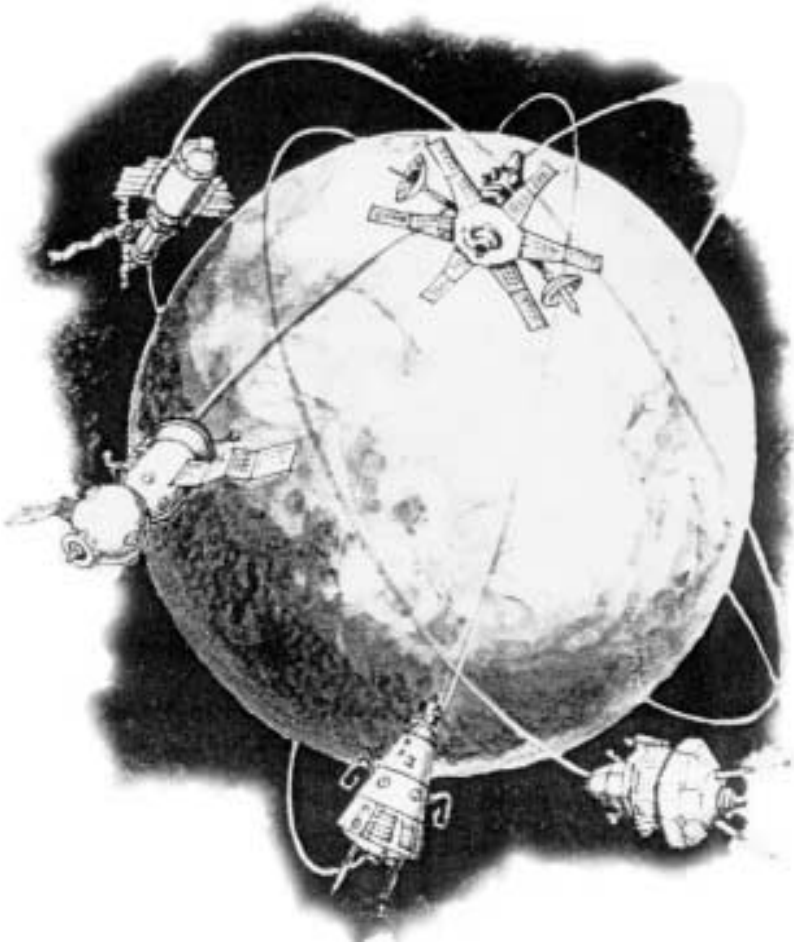
Claude Vorilhon

Co mi vyprávěl mimozemšťan

Jsou již mezi námi?

Eko-konzult

Pozn.:

Překlady výroků z bible nebyly ověřeny podle některého z oficiálních církevních překladů bible.

1. Setkání

Od devíti let jsem měl jen jedinou vášeň – automobilový sport. Když jsem před třemi lety založil časopis zaměřený na toto odvětví, bylo to pro možnost žít v takovém vzrušujícím prostředí, kde člověk, snahou překonat sám sebe, současně předstihuje jiné. Od útlého dětství jsem snil o tom, že se jednou stanu automobilovým závodníkem. Představoval jsem si, jak kráčím ve Fangiových stopách. Díky stykům, které jsem získal ze svého časopisu, jsem mohl i já soutěžit, a to poměrně s velkým úspěchem. Můj byt nyní zdobí asi tucet trofejí.

Toho rána, 13. prosince 1973, jsem šel k sopkám, které se tyčí nad městem Cleromont-Ferrand. Bylo to spíše proto, abych se nadýchal čerstvého vzduchu, než se potěšil jízdou.

Vzduch byl chladný a nebe téměř šedé, zahalené mlhou. Šel jsem pěšky, místy jsem popoběhl. Odbočil jsem z cesty, na níž jsem zaparkoval auto, a měl jsem v úmyslu zajít až do středu kráteru Puy-de-La-ssolas. V létě tam často chodívám se svou rodinou na výlet. Jak nádherné a vzrušující místo! Pomyšlení, že před několika tisíci lety tryskala neuvěřitelně vřelá láva přesně na místě, kde se moje nohy dotýkaly země... V sopečném popelu bylo možné ještě najít velmi působivé vulkanické útvary. Kdyby svítilo slunce, zakrslé rostlinstvo by připomínalo Provensálsko. Chystal jsem se odejít, ještě jednou jsem se podíval na vrcholy kruhovitých vrchů, které vznikly nahromaděním sopečných nánosů. Kolikrát jsem se ba-vil klouzáním se po těchto strmých svazích jakoby na lyžích!

V mlze jsem náhle zpozoroval blikající červené světlo a potom jakýsi vrtulník klesající ke mně. I když vrtulník

ISBN 80–89044–16–6

© Claude Vorilhon, 1989

© Translation: PhDr. M. Holičková, 2001

© Eko-konzult, 2001

je poměrně hlučný stroj, neslyšel jsem absolutně nic, ani to nejmenší zasvištění. Je to snad balón? Zvláštní objekt byl ve výšce asi dvaceti metrů a všiml jsem si, že má plochý tvar. Létající talíř! Už dávno jsem pevně věřil v existenci létajících talířů, ale nedoufal jsem, že jednou sám nějaký uvidím. Tento měl průměr přibližně sedm metrů, výšku asi dva a půl metru, spodek měl plochý a vrch kuželovitý. Na spodní části blikalo prudké červené světlo a na vrcholu bílé, připomínající světlo blesku fotoaparátu. Toto bílé světlo bylo tak intenzivní, že jsem se na ně nevydržel dívat bez přimhouření očí.

Létající talíř nadále klesal zcela nehlučně. Asi dva metry nad zemí znehybněl. Zůstal jsem jako zkamenělý, úplně bez hnutí. Nebál jsem se, spíš jsem se těšil tomu, co jsem právě prožíval. Bylo mi líto, že s sebou nemám fotoaparát. Potom se stalo něco neuvěřitelného: Na spodku stroje se otevřely padací dveře a jakési schůdky se rozvinuly až k zemi. Pochopil jsem, že z objektu vystoupí nějaká bytost, a byl jsem zvědavý, jak bude vypadat.

Objevila se dvě chodidla, potom dvě nohy, což mne trochu uklidnilo, protože to naznačovalo setkání s člověkem. Bytost, kterou jsem nejprve považoval za dítě, se konečně objevila celá. Sestoupila po schůdkách a zamířila přímo ke mně. Tehdy jsem si uvědomil, že i přes svoji výšku, měla přibližně metr dvacet, to dítě není. Tvor měl mírně šikmé oči, dlouhé černé vlasy a krátký černý plnovous. Zastavil se asi deset metrů ode mne. Ještě stále jsem se nehýbal. Měl na sobě zelenou kombinézu, která zahalovala celé tělo, a třebaže se zdálo, že hlavu nemá chráněnou, obklopoval ji jakýsi světelný kruh. Nebyl to skutečný kruh, vypadalo to, jako by se vzduch kolem jeho tváře třpytil a chvěl, jako by to byl neviditelný štít, jemná, sotva viditelná vzduchová bublina.

Pokožku měl bílou, ale s jemným nazelenalým nádechem, jaký mívají lidé s nemocnými játry. Lehce se na mne

usmál. Považoval jsem za nejlepší odpověď úsměvem, i když jsem byl neklidný. Potom jsem mírně kývl hlavou na pozdrav. Odpověděl mi stejným způsobem. Pokoušel jsem se zjistit, zda mne slyší, a zeptal jsem se:

– Odkud přicházíte?

Odpověděl silným hlasem s velmi dobrou výslovností, i když trochu huhňavě.

– Velmi z daleka...

– Mluvíte francouzsky?

– Hovořím všemi jazyky světa.

– Přicházíte z jiné planety?

– Ano.

Během rozhovoru se ke mně přiblížil asi na vzdálenost dvou metrů.

– Je to Vaše první návštěva na Zemi!

– Ach ne!

– Chodíte sem často?

– Velmi často...

– Proč jste přišli?

– Dnes jsem přišel promluvit si s Vámi.

– Se mnou?

– Ano, s Vámi, s Claudem Vorilhonem, vydavatelem malého časopisu o automobilovém sportu, ženatým, otcem dvou dětí.

– ... Odkud to všechno víte?

– Už dlouho Vás pozorujeme.

– Proč mne?

– To se hned dozvíte, ale nejdříve mi povězte, proč jste sem přišel v toto chladné zimní ráno?

– Nevím... zachtělo se mi trochu se projít na čerstvém vzduchu...

– Chodíváte sem často? Tázavě se na mne podíval.

– V létě ano, ale v tomto ročním období téměř nikdy.

– Tedy proč dnes? Plánoval jste si tuto procházku už dříve?

– Ne. Nevím. Když jsem se dnes ráno vzbudil, náhle jsem měl chuť přijít sem.

– Přišel jste sem proto, protože jsem toužil se s Vámi setkat. Věříte v telepatii?

– Ano, samozřejmě. Je to téma, které mne vždy zajímalo. Zajímá mne všechno, co se týká toho, co lidé nazývají létajícími talíři. Nikdy jsem netušil, že sám nějaký uvidím.

– Nuž tedy, abych Vás sem přivedl, použil jsem telepatii, protože Vám chci říci mnoho věcí. Četl jste Bibli?

– Ano. Proč se mne na to ptáte?

– Četl jste ji už dávno?

– Ne, koupil jsem si ji teprve před několika dny. Náhle se mi zachtělo přečíst si ji...

– To, že jste si ji koupil, je též výsledek mého telepatického působení. Musím Vám o mnohých věcech povědět a vybral jsem si právě Vás pro náročné poslání. Pojďte do mého stroje, tam se nám bude lépe hovořit.

Následoval jsem ho a vystupoval jsem po schůdcích umístěných pod létajícím talířem. Při pohledu zblízka se trochu podobal na zploštěný zvon s plným vydutým spodkem. Uvnitř byla dvě křesla proti sobě a teplota byla, i když byly dveře otevřené, příjemná.

Nebyla tam žádná lampa, ale ze všech stran přicházelo přirozené světlo; nebyly tam ani palubní přístroje, které by připomínaly kabinu pilota. Podlaha byla namodralá,

z nějaké lesklé slitiny. Posadil jsem se do většího křesla vyrobeného z jediného kusu materiálu, trochu

průsvitného, bezbarvého a velmi pohodlného. Malý muž se usadil naproti

mně do podobného křesla, sice

menšího, ale vyššího, takže

jeho tvář byla s mojí

na stejné úrovni.

Dotkl se jed-

né části stěny a celý stroj kromě spodku a vrchu se stal průhledným. Byli jsme jakoby venku ve vzduchu, ale v příjemném teple. Navrhl mi, abych si svlékl kabát, což jsem udělal, a potom promluvil.

– Určitě velmi litujete, že s sebou nemáte fotoaparát, abyste při vyprávění o našem střetnutí mohl všem lidem předložit důkaz.

– Samozřejmě...

– Poslouchejte. Budete vyprávět o našem setkání a budete mluvit pravdu o tom, kdo jste vy a kdo my. Podle jejich reakce uvidíme, zda se jim můžeme ukázat. Počkejte, až se dozvíte všechno, a vyprávějte až potom, abyste byl schopen se správně bránit proti těm, kteří vám nebudou věřit, a abyste jim mohl předložit nepopíratelné důkazy. Všechno, co Vám povím, si zapíšete a na základě svých poznámek vydáte knihu.

– Proč jste si vybrali právě mne?

– Z mnoha důvodů. Především jsme potřebovali někoho z takové země, kde jsou nové myšlenky vítané a je možné je vyjádřit. Francie je země, v níž se demokracie zrodila. Francii si lidé na celém světě představují jako zemi svobody. Dále by to měl být někdo inteligentní a všemu přístupný. Nakonec, a to především, jsme potřebovali někoho svobodomyšlného, ale zároveň, ne protinábožensky založeného. Protože Váš otec je Žid a matka katolička, považovali jsme Vás za ideální spojení dvou důležitých pospolitostí v dějinách světa.

Navíc, Vaše povolání vůbec neposkytuje prostor pro neuvěřitelné objevy, proto bude Vaše vyprávění pro většinu

lidí věrohodnější. Protože nejste vědec, nekomplikuji celou záležitost a vysvětlíte ji jednoduše. A protože nejste ani literát, nebudete vytvářet složitá souvětí, která by byla pro většinu lidí těžko srozumitelná.

A nakonec jsme se rozhodli vybrat někoho z období po prvním atomovém výbuchu v roce 1945 a Vy jste se narodil v roce 1946. Pozorovali jsme Vás od Vašeho narození, ba dokonce ještě před ním. To jsou důvody, proč jsme si Vás vybrali. Máte ještě další otázky?

– Odkud přicházíte?

– Z daleké planety, o níž Vám neřeknu nic bližšího z obavy, že pozemšťané nebudou dostatečně rozumní a mohli by rušit náš klid.

– Je to velmi daleko?

– Velmi daleko, když Vám povím vzdálenost, pochopíte, že při Vašich současných vědeckých a technických poznatcích se tam nemůžete dostat. Jsme lidé jako vy a žijeme na planetě dost podobné Zemi.

– Proč přicházíte na Zemi?

– Abychom viděli, jak lidé pokročili, a abychom nad nimi bděli. Oni jsou budoucnost, my jsme minulost.

– Je vás mnoho.

– Mnohem víc než vás.

– Rád bych navštívil Vaši planetu. Bylo by to možné?

– Zatím ne. Především byste tam nemohl žít. Její atmosféra se od vaší velmi liší a nejste ani dostatečně trénovaný na tak dalekou cestu.

– Proč jsme se setkali právě tu?

– Protože sopečný kráter je ideální místo, bezpečné před nežádoucími pohledy. Nyní zase odejdu. Vraťte se sem zítra ve stejném čase s Biblí a přineste si všechno potřebné k zapisování poznámek. Neberte si žádný kovový předmět a o našem rozhovoru nikomu neříkejte, nebo se už nikdy nevidíme.

Nechal mne sestoupit po schůdcích, podal mi kabát a zakýval.

Schůdky se poskládaly, dvířka se nehlučně zavřela, létající talíř bez jakéhokoliv šumu nebo zvuku lehce vzlétl do výšky asi čtyř set metrů a potom zmizel v mlze.